

ἀμφίμακρος (-ον) / amphimacrus (-os)

DION. HAL. *de comp. verb. epit.* 17 (p. 172. 8 sqq. Vsener-Radermacher) ὁ δὲ ἀμφίμακρος καὶ οὗτος τῶν εὖ ἐχόντων (*scil.* σχημάτων), οἷον' (mel. adesp. 109 [PMG 1027] f Page)

οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήναισι χαλκεμβόλοις.

DION. HAL. *de comp. verb. epit.* 17 (p. 172. 25 sqq. Vsener-Radermacher) οὗτοι δώδεκα ῥυθμοὶ τε καὶ πόδες εἰσὶν οἱ πῶτοι καταμετροῦντες ἅπασαν ἔμμετρον τε καὶ ἄμετρον λέξιν' ἐξ ὧν γίνονται στίχοι τε καὶ κῶλα. οἱ γὰρ ἄλλοι πόδες καὶ ῥυθμοὶ πάντες ἐκ τούτων εἰσὶ σύνθετοι. ἀπλοῦς δὲ ῥυθμὸς ἢ πούς οὐτ' ἐλάττων ἔσται δύο συλλαβῶν οὔτε μείζων τριῶν. ἔνθεν τοι καὶ Θουκυδίδης ἀξιωματικῶς συγκεῖσθαι τὴν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ λέξιν βουλόμενος οὕτω φησίν' (II 35. 1) «οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε ἤδη εἰρηκῶτων ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε, ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν»· διόλου γὰρ ταυτὶ τὰ κῶλα ἐκ σπονδείων καὶ ἀναπαιστων καὶ κρητικῶν εἶτ' οὖν ἀμφιμάκρων καὶ δακτύλων καὶ τῶν τοιούτων ἃ τὴν σεμνότητα ποιεῖ σύγκειται.

HERHAEST. 11. 12 sq. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἀμφίμακρος ἢ κρητικός.

HERHAEST. 42. 18 sqq. δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον διὰ τὸ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν, καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον <...> τὸ τοῦ Ἀλκμᾶνος ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων' (fr. 58 [PMG 58] Page)

Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἷα <παῖς> παῖσδει
ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καθαίνων, ἃ μὴ μοι θίγης, τῷ κυπαιρίσκῳ.

[HERHAEST.] 1^a (p. 26) ἀπὸ δὲ τοῦ τροχαίου (*scil.* ἐν τῷ διαγράμματι γεννῶνται οἱ δύο ῥόμβοι) οἱ τὸν δάκτυλον καὶ τὸν ἀμφίμακρον ἐμφερόμενοι ... (p. 27) ἀμφίμακρος – υ – – 'Δημοφῶν' ... (p. 28) ἀμφίμακρος – υ – – 'ἡγεμών'.

[HERHAEST.] 1^b (p. 34) ἀμφίμακρος δὲ καὶ ἀμφίβραχυς, ὃ τι σημαίνει καὶ ἡ ὄψις παριστᾷ.

[HERHAEST.] I 2 (p. 38) ἀμφίμακρος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς πεντάχρονος – υ – – , οἷον 'ἡγεμών'.

[HERHAEST.] III 20 (p. 65) ἀμφίμακρος ἐκ – καὶ υ καὶ μακρᾶς – πεντάχρονος, οἷον 'ἡγεμών'.

ARISTID. QVINT. *de mus.* I 22 (p. 44. 11 sqq. Winnington-Ingram) τούτων δὴ (*scil.* τῶν συλλαβῶν) συντιθεμένων ἀλλήλαις γίνονται πόδες, παρ' ὃ καὶ συστήματα συλλαβῶν εἴρηται ... (16 sqq.) τριῶν δὲ συγκειμένων ὁκτώ· ἢ γὰρ τὰς τρεῖς βραχείας ἔχει καὶ ποιεῖ χορεῖον, ἢ τὰς τρεῖς μακρὰς καὶ ποιεῖ μολοσσόν, ἀπὸ ἔθνους οὕτω προσαγορευόμενον, ἢ μίαν μακράν, τὰς δὲ λοιπὰς βραχείας κατὰ τὰς τρεῖς χώρας καὶ ποιεῖ δάκτυλον ἀμφίβραχυν, ἀνάπαιστον, ἢ μίαν βραχείαν καὶ δύο μακρὰς ἀμοιβαδὶς καὶ γίνεται βακχεῖος, ἀμφίμακρος, παλιμβάκχειος.

ARISTID. QVINT. *de mus.* I 25 (p. 49. 3 sqq. Winnington-Ingram) τὸ δ' ἀντι-

κείμενον τούτῳ (*scil.* τῷ ἱαμβικῷ μέτρῳ) τροχαικὸν δέχεται τρίβραχυν, δάκτυλον, ἀνάπαιστον, σπονδεῖον δὲ ἐν ταῖς ἀρτίοις (*scil.* χώραις) μόναίς ... (8 sq.) εἰ δὲ εἴη καταληκτικόν, καὶ ἀμφίμακρον ἢ δάκτυλον.

CHOEROB. 215. 21 sqq. ἀμφίμακρος, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ παιωνικὸς ὁ αὐτός, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, πεντάχρονος. καὶ ἀμφίμακρος μὲν λέγεται, ὅτι ἐκατέρωθεν τῆς βραχείας ἔχει τὰς μακρὰς ... 216. 7 ἀμφίβραχς δέ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς ἐστὶ καὶ βραχείας, τετράχρονος. εἴρηται δ' οὕτως, ὅτι ὑπὸ δύο βραχειῶν τὴν μακρὰν περιλαμβάνει ἔμπαλιν τοῦ ἀμφιμάκρου.

CHOEROB. 231. 22 sqq. εἴτα λέγει (*scil.* ὁ Ἑφαιστίων p. 20. 18 sqq.) πάλιν σαφῶς, πόθεν σύγκειται τὸ δακτυλικὸν μέτρον, τουτέστι τὸ ἔπος. καὶ πολλάκις καὶ τοῦτο προέγνωμεν, ὅτι πάντες δυνάμει δάκτυλοί εἰσιν οἱ πόδες τοῦ στίχου. καὶ γὰρ καὶ ὁ ἀμφίμακρος, ὁ λεγόμενος κρητικὸς, καὶ πάλιν ὁ παλιμβάκχειος τὴν κοινὴν ἔχουσιν ἰσοδυναμοῦσαν βραχείᾳ, ὅθεν καὶ ποδίζοντες τὸν στίχον εἰώθαμεν λέγειν 'ἀμφίμακρος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ κοινῆς, τετράχρονος', ἐν δὲ τῷ στίχῳ θεραπευόμενος δάκτυλος. καὶ τετράχρονός ἐστιν τῆς κοινῆς, ὡς εἴρηται, ἀντὶ βραχείας οὔσης, οὐ πεντάχρονος· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ παλιμβάκχειου.

CHOEROB. 247. 1 sqq. εἰ δὲ τις ἔροιτο πῶς τὸ μέτρον τὸ παιωνικὸν μόνον παιῶνα πρῶτον δέχεται καὶ τέταρτον, οὐδὲ δεύτερον καὶ τρίτον, ἴστω, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν παιῶνων ποδῶν ὠνόμασται τὸ μέτρον, ἀλλ' ὅτι ἐν ἡμιολίῳ ἐστὶ, κύριος δὲ ἐν αὐτῷ ποὺς ὁ κρητικὸς, ὃς λύων μὲν τὴν πρώτην ποιεῖ παιῶνα τέταρτον· ὁ γὰρ ἀμφίμακρος λύει τὴν πρώτην συλλαβὴν καὶ ποιεῖ τὸν ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς παιῶνα τέταρτον· λύων δὲ τὴν ἐσχάτην [ὁ ἀμφίμακρος] ποιεῖ παιῶνα πρῶτον, λύων δὲ ἄμφω ποιεῖ τὸν πεντάβραχυν.

SVDA κ 950 (I 3, p. 69. 7 sqq.) Adler κατενόπλιος· εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὄπλα. ἢ ἐνόπλιος, ὁ ἀμφίμακρος· ὃς καὶ Κουρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ ἀεὶ τὰ εἰς τοὺς Κούρητας γινόμενα μέλη τούτῳ τῷ ῥυθμῷ γίνεσθαι.

NICET. *de metr.* 1 (p. 104 Koster) τρίτος ἀμφίμακρος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἶον 'ἡγεμών'.

NICET. *de metr.* 6 (p. 109 Koster) ἀμφίμακρος ὁ ἐκατέρωθεν ἔχων μακρὰς καὶ μέσον βραχύν.

EVSTATH. in [Hom.] *Il.* I 1 (I, p. 21. 19 sqq. Valk) ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ 'α' ποιητικῶς πλεονάζει ἐν τοῖς διὰ τοῦ 'ίδης' πατρωνυμικοῖς, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἀνάγκης, ὅτε πρὸ τοῦ 'ι' μακρὰ ἐστὶ συλλαβή· οἶον 'Τελαμωνιάδης', 'Νηληϊδης', 'Νηληϊάδης'. οὕτως οὖν καὶ 'Πηληϊδης', 'Πηληϊάδης'. εἰ γὰρ μὴ πλεονάσει ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ α καὶ οὕτως ἀπαρτισθῇ δάκτυλος, οὐ συντελοῦσιν εἰς μέτρον ἥρωικόν διὰ τὸ καταπεραιοῦν εἰς πόδα ἀμφίμακρον.

EVSTATH. in [Hom.] *Il.* VII 384 (II, p. 480. 5 sqq. Valk) καθὰ δὲ 'ἱππότης ἱππότα', οὕτω καὶ 'ἡπύτης ἡπύτα', πρὸς χρησιμότητα μέτρου δακτυλικοῦ ἐξαλλαχθέντος ἐν τούτοις τοῦ τελευταίου ἀχρήστου τοῖς ἡρώϊζουσιν ἀμφιμάκρου εἰς δάκτυλον.

EVSTATH. in [Hom.] *Il.* VIII 409 (II, p. 607. 26 sqq. Valk) ἰστέον δὲ ὅτι, ὥσπερ ταὐτὸν 'ποδώκης' καὶ τραγικῶς 'ἀνεμώκης', οὕτω καὶ 'ποδήνεμος' καὶ 'ἀελλό-

πους, ἐξ οὗ ἀπελθόντος τοῦ 'υ' γίνεται ἡ 'ἀελλόπος' ἀναγκαίως. ἄλλως γὰρ ἄχρηστος ἡ λέξις μέτρῳ δακτυλικῷ, καθὰ καὶ ὁ 'Οιδίπους' καὶ ὅσα ἀμφίμακρα.

EVSTATH. in [Hom.] *Il.* IX 438 (II, p. 752. 15 sqq. Valk) ἀναγκαίως δὲ 'ἱππλάτα' λέγει 'Ὀμηρος διὰ δάκτυλον μετρικόν. ὁ γὰρ 'ἱππλάτης', ὥσπερ καὶ ὁ 'τοξότης' καὶ ὁ 'ἱππότης' καὶ ὁ 'δεσπότης', ἀσυντελή τοῖς ἡρωϊζουσιν διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ἀμφίμακρον.

EVSTATH. in [Hom.] *Il.* X 524 (III, p. 124. 6 sqq. Valk) τὸ δὲ 'μέρμερα' δηλοῖ μὲν πολλὴν ἔννοιαν ἐν μιᾷ λέξει, ἐκφέρεται δὲ διὰ τῶν δύο 'ε', ὡς εὐθετούμενον εἰς δάκτυλον. τὸ μέντοι 'μερμηρίζειν' αἰεὶ διὰ τοῦ 'η' λέγεται χάριν σπονδείου. τὸ γὰρ 'μερμερίζειν' διὰ τὸ ἀμφίμακρον ἀσυντελές ἐστι τοῖς ἡρωϊζουσιν.

EVSTATH. in [Hom.] *Il.* XVI 173 (III, p. 827. 28 sqq. Valk) ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι τὸ μὲν ἱὴς στιχὸς ἀντὶ τοῦ μιᾶς τὴν πρώτην δηλοῖ, τὸ δὲ τῆς ἐτέρας ἀντὶ τοῦ δευτέρας, ὡς μὴ ἐγχωροῦν εἰπεῖν ἐν ἡρωικῷ μέτρῳ τὸ δευτέρας διὰ τὸ ἀθεράπευτον ἀμφίμακρον. μετρεῖ γοῦν οὕτω στιχὸς ἱὴς, ἐτέρης, τρίτης, τετάρτης, πέμπτης.

EVSTATH. in [Hom.] *Il.* XVI 857 (III, p. 942. 22 sqq. Valk) νῦν δὲ τοσοῦτον ἰστέον ὡς ἡ 'ἀνδροτὴς' ἀμφίμακρος οὕσα οὐκ ἂν ποτε ἀπαθῇ στίχον δακτυλικόν εἶναι ἀφήσει, ὅπου παρεμπέσῃ.

EVSTATH. in [Hom.] *Od.* III 68 (I, p. 113. 7 sqq. Stallbaum) καὶ περὶ τοῦ 'ἱππότη' δὲ, ποιητικῆς ταύτης εὐθείας τῶν ἐνικῶν. ἦν καὶ ὅσα δὲ κατ' αὐτὴν, ὁ 'τοξότης', ὁ 'ἱππλάτης', καὶ τὰς ὁμοίας, Εὐδαίμων ὁ Πηλουσιώτης, Μακεδόνων γλώσσης εἶναι λέγει. οἱ τρέπουσιν εὐθειῶν κλινομένων διὰ τῆς 'ου', τὸ 'ης' εἰς ἄλφα, ἵνα μὴ ἀπαραμύθητος ἀμφίμακρος πέσῃ ἐπὶ πολλῶν.

EVSTATH. in [Hom.] *Od.* III 253 (I, p. 124. 28 sqq. Stallbaum) ἰστέον δὲ ὅτι δύο τούτων ταυτοσήμων λέξεων τοῦ, ὁ 'ἱππότης' καὶ ὁ 'ἱππότης', ὁ μὲν 'ἱππότης', ἄχρηστος εἰς μέτρον τῷ ποιητῇ διὰ τὸ ἀμφίμακρον. ὁ δὲ 'ἱππότης', χρηστὸς διὰ τὸ δακτυλικῶς ποδιζέσθαι.

EVSTATH. in [Hom.] *Od.* III 437 (I, p. 137. 20 sqq. Stallbaum) ὅτι ὥσπερ ὁ 'ἱππότης' ἀσυντελής ἐδείχθη πρὸ ὀλίγων εἰς μέτρον διὰ τὸ ἀμφίμακρον, οὕτω καὶ τὸ 'ἱππλάτης' οὐκ εὐχρηστεῖται εἰς μέτρον δακτυλικόν, διὸ 'ἱππλάτης' φησὶν αὐτὸ ὁ ποιητής. οἶον ([Hom.] *Od.* III 436) 'γέρων ἱππλάτης Νέστωρ'. ὅπερ ὁμοῖον τῷ ([Hom.] *Il.* II 336) 'Τερίνιος ἱππότης Νέστωρ'.

TZETZ. *de metr. Pind.* 72. 12 sq.

δίμετρον ἀκατάληκτον ἱαμβικόν τὸ πρῶτον.

ἀμφίμακρος τὸ πρῶτον δὲ τοῦ πρῶτου κώλου ἔστι.

TZETZ. *de metr.* 305. 6 sq. Cramer

μακρά, βραχεῖα καὶ μακρά, σύστασις ἀμφιμάκρου,

ὡς 'ἡγεμών', ὡς 'κηδεμών', 'αἰσχροπαις' καὶ 'καλλίπαις'.

TRICH. 386. 8 sqq. τὸ δὲ καταληκτικόν, εἰ μὲν καθαρὸν ἐστὶ, εἰς δάκτυλον λήγει ἢ ἀμφίμακρον – υ – τὸν κρητικὸν ὀνομαζόμενον ὅς ἐστιν ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἶον 'ποιέω' ... 14 sqq. παράδειγμα τοῦ καθολικοῦ διμέτρου καταληκτικοῦ χοριαμβικοῦ, τοῦ μὲν εἰς δάκτυλον λήγοντος τὸδε:

καί τε καθυπνεῦντά με

- τοῦ δὲ εἰς ἀμφίμακρον
 ἀλλά γε καὶ ἡρεμῶ.
 διμέτρου δὲ ἀκαταλήκτου
 σείο δ' ἄνευ μηδὲ πνοᾶς.
 ὑπερκαταλήκτου δέ·
 ἀλλά γε καὶ ἡρεμόωντα.
 τρίμετρα δὲ εἰσι, καταληκτικὸν μὲν εἰς δάκτυλον περαιούμενον
 σείο δ' ἄνευ μηδὲ πνοᾶς μέτρα γε·
 εἰς δὲ ἀμφίμακρον
 ἡρεμώντ' ἀτρεμέη βιοτᾶ·
 ἀκατάληκτον δὲ τρίμετρον
 καὶ τε καθυπνεῦντά με διαμπερέως·
 ὑπερκατάληκτον δέ·
 σείο δ' ἄνευ μηδὲ πνοᾶς μέτρον ἔχοιμι.
 καὶ τρίμετρα μὲν ταῦτα. τετράμετρα δέ, καταληκτικά μὲν εἰς δάκτυλον περαι-
 ούμενα ὡς τόδε·
 καὶ τε καθυπνεῦντά με διαμπερέως φρούρει,
 εἰς δὲ ἀμφίμακρον
 ἀλλά γε καὶ ἡρεμόωντ' ἀτρεμέη βιοτᾶ·
- ISAAC MON. *de metr. poet.* 176. 6 sqq. ὄγδοος ὁ ἀμφίμακρος· ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς κατὰ τὸν αὐτὸν τῷ ἀμφίβραχῇ λόγον καὶ οὗτος ὠνομασμένος.
- TRACT. *de ped.* 122 ἀμφίμακρος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἶον 'ἡγεμών'.
- ANECD. CHIS. 3 (p. 8 Mangelsdorf) καὶ τρισύλλαβοι (*scil.* πόδες) ὀκτῶ· δάκτυλος, ἀνάπαιστος, ἀμφίμακρος, ἀμφίβραχς, βακχεῖος, παλιμβακχεῖος, χορεῖος, μολοττός.
- ANON. AMBR. 225. 26 sq. ἀμφίμακρος δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τῆς συνθέσεως, ὡς ἔχων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὰς μακράς.
- ANON. BEROL. 294 ἀμφίμακρος, ὅς καὶ κρητικὸς λέγεται – υ – 'Δημοφῶν'.
- ANON. HARL. 9. 15 ἀμφίμακρος, οἶον 'ἡγεμών' ... 15. 11 ἀμφίμακρος, ὅτι ἐκατέρων δύο μακράς ἔχει.
- ANON. VRB. 17 ἥδη δὲ τις ποὺς ἔκτος καὶ τελευταῖος τρισύλλαβος ὢν ἐκ μακρᾶς μὲν τῆς πρώτης καὶ τρίτης συλλαβῆς, ἐκ βραχείας δὲ τῆς δευτέρας ὦφθη συγκείμενος, ὡς ἐν ἐκείνῳ εὐρήσεις τῷ ἐπὶ τέλους ἔχοντι· 'πυρὶ κηλέῳ (– υ –)'· ποὺς, ὅστις καὶ συμβαίνουσιν τῇ δυνάμει τὴν κλῆσιν ἐδέξατο ἀμφίμακρος καλούμενος παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν μακράς ἔχειν τὰς συλλαβάς.
- ANON. VRB. 62 ἀμφίμακρος, ὅτι ἐκατέρωθεν μακρὰν καὶ μέσον βραχεῖαν ἔχει.
- SCHOL. in Hes. *op.* 460 (p. 289. 12 sqq. Gaisford) καὶ τὸ (v. 462) 'νεωμένη' συνίζησις ἐστίν, εἰς τάξιν ἀμφιμάκρου· καὶ τὸ μὲν 'νεω', ἢ βραχεῖα καὶ ἢ μακρά, ὡς μία μακρά. τὰ δὲ ἄλλα μένουσιν ἐν τῇ οἰκείᾳ τάξει, καὶ ποιοῦσι τὸν ἀμφίμακρον.
- SCHOL. VET. in Pind. *praef.* (III, p. 308. 15 sq. Drachmann) ἀμφίμακρος, ὁ καὶ κρητικὸς, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἶον – υ – 'Καικίας'.
- SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 1 (p. 46. 13 sqq. Abel) τὸ ι' ἀντισπαστικὸν δίμε-

τρον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθιμμερές, ὃ καλεῖται φερεκράτειον, ὡς εἴρηται, ἐξ ἀντισπάστου καὶ δακτύλου ἢ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 1 (p. 48. 10 sqq. Abel) τὸ δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, σύνθετον ἦτοι ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου, τοῦ α' ἔχοντος πόδα τρίβραχυν ἤγουν χορεῖον, καὶ τροχαικοῦ πενθιμμεροῦς. εἴη δ' ἂν καὶ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ὅμοιον τῷ γ', τὸν α' ἔχον πόδα πεντασύλλαβον διάμβον, τὸν β' ἀντίσπαστον, τὸν δὲ γ' κρητικὸν ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. in Pind. *Pyth.* 5 (p. 171. 28 sqq. Irigoín) τὸ ἰδ' χοριαμβικὸν διμέτρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου διαλελυμένου, ἦτοι πεντασυνλλάβου, καὶ ἀμφιμάκρου ἢ δακτύλου· εἰς τούτους γὰρ τοὺς πόδας καταλήγει τὰ τοιαῦτα κῶλα.

SCHOL. in Aesch. *Prom.* 128 (p. 11 Smyth) τὸ θ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος διμέτρου καταληκτικόν, ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ <τῆς> συζυγίας καταληκτικῆς ἦτοι κρητικοῦ, ὅς ἐστιν ἀμφίμακρος· εἰ δὲ βούλει, ἱαμβικὸν διμέτρον βραχυκατάληκτον, τοῦ α' ποδὸς ἀναπαίστου.

SCHOL. in Aesch. *Prom.* 593 (p. 48 Smyth) τὸ θ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου, ὃ καλεῖται φαλαίκειον.

SCHOL. in Aesch. *Prom.* 887 (p. 69 Smyth) τὸ ε' ἰωνικὸν διμέτρον καταληκτικόν, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. in Aesch. *sept.* 78-150b (II 2, p. 49. 12 sq. Smith) Τρ τὸ β' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ <ἀντισπάστων> δύο καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. in Aesch. *sept.* 734-741b (p. 319. 20 sqq. Smith) ἡμέτερον + ἐπειδὴν αὐτοκτόνως· τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα ἠ' καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α' ἀντισπαστικὸν διμέτρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθιμμερές ὃ καλεῖται φερεκράτειον, ἐκ διαμβίου καὶ κρητικοῦ, ἦτοι ἀμφιμάκρου· εἰ δὲ βούλει, περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἱαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς.

SCHOL. BYZ. in Soph. *Oed. tyr.* 1186 (p. 279. 13 sqq. Longo) τὸ κγ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἐπιτρίτου β', ἀντισπάστου πεντασυνλλάβου καὶ ἀμφιμάκρου.

SCHOL. TRICL. in Eur. *Hec.* 466-474a (p. 26 de Faveri) τὸ α' ἰωνικὸν δι[μετρον] καταληκτικὸν [ἐφθιμμι]ερὲς ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφι[μάκρου].

SCHOL. TRICL. in Eur. *Hec.* 905-913a (p. 35 de Faveri) τὸ ζ' ἰωνικὸν διμέτρον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθιμμερές ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. TRICL. in Eur. *Hec.* 1056-1084a (p. 40 de Faveri) τὸ κβ' ἀντισπαστικὸν διμέτρον καταληκτικὸν φερεκράτειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. TRICL. in Eur. *Phoen.* 301-354a (p. 100 de Faveri) τὸ λα' ἀντισπαστικὸν διμέτρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. in Aristoph. *eq.* 382b (p. 96. 8 sqq. Jones-Wilson) Τρ ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα] κορωνὶς καὶ εἴσθεις χοροῦ προφδικῇ ἐκ κῶλων παιωνικῶν

ἐπιμεμιγμένων κρητικοῖς ζ' ὥν τὸ πρῶτον τρίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν, τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν ἦτοι ἀμφιμάκρων.

SCHOL. REC. in Aristoph. *nub.* 510a. 13 sq. (p. 79 Koster) Tr¹ τὸ ζ' (v. 516) 'πράγμασι χρωτίζεται'. ὁμοιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου δίμετρον ἀκατάληκτον.

SCHOL. REC. ANON. in Aristoph. *nub.* 510a. 1 sqq. (p. 302 Koster) τὸ συστημάτιον τόδε ἐκ κῶλων συνίσταται ἡ' τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἐκ χοριάμβου, σπονδείου καὶ ἀμφιμάκρου ... τὸ ζ' ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου.

SCHOL. VET. in Aristoph. *nub.* 651b (p. 143. 4 sqq. Holwerda) <...> ῥυθμὸν ENMNp ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. ENRsNr οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸν ἀμφιμάκρον, RVENRsNr ὃς καὶ κουρητικὸς καλεῖται ... RVERsNr.

SCHOL. REC. ANON. in Aristoph. *nub.* 700a. 13 sq. (p. 337 Koster) τὸ ιθ' δίμετρον ἐκ δύο σπονδείων, ἀναπαίστου καὶ ἀμφιμάκρου.

SCHOL. ALD. in Aristoph. *nub.* 949a. 10 sq. (p. 275 Koster) τὸ ἕκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ, εἴτ' οὖν ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. in Aristoph. *nub.* 949b. 7 sq. (p. 134 Koster) Tr² τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. ANON. in Aristoph. *nub.* 1154a. 1 sqq. (p. 413 Koster) τὸ παρὸν σύστημα ἐκ κῶλων συνέστηκεν ιη', ὥν τὸ α' καὶ τὸ β' παιωνικὰ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, ἐκ διαμβου, παίωνος τρίτου καὶ ἀμφιμάκρου ... 9 sq. τὸ ια' μονόμετρον ἐκ δακτύλου καὶ ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. ANON. in Aristoph. *nub.* 1206a. 1 sqq. (p. 422 Koster) τοῦ παρόντος χωρίου τὰ κῶλα ἡ' τὸ α' μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀναπαίστου, δακτύλου καὶ συλλαβῆς' τὸ β' ὁμοιον, ἐκ παλιμβακχείου, ἀμφιμάκρου καὶ συλλαβῆς ... 5 sqq. τὸ ζ' δίμετρον ἐξ ἀμφιμάκρου, βακχείου, ιάμβου καὶ ἀμφιμάκρου' τὸ ζ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον' τὸ η' μονόμετρον ἐκ β' ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. in Aristoph. *nub.* 1303a. 8 sqq. (p. 179 Koster) Tr¹ τὸ ε' (v. 1307) 'κοῦκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερον λήψεται'. τρίμετρος καταληκτικὸς ἐξ τρίτων ἐπιτρίτων δύο — — — καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου — — —, καὶ ἔστι χοριαμβικός.

SCHOL. REC. ANON. in Aristoph. *nub.* 1303a. 4 sqq. (p. 438 Koster) τὸ ζ' δίμετρον ἐκ β' ἐπιτρίτων δευτέρων' τὸ η' δίμετρον ἐξ ἀμφιμάκρου, παλιμβακχείου καὶ ιάμβων β'.

SCHOL. REC. in Aristoph. *nub.* 1345a. 5 sq. (p. 182 Koster) Tr² τὸ γ' (v. 1347) 'ὥς οὗτος εἰ μὴ τῷ πέποιθ' οὐκ ἂν ἦν'. τρίμετρος καταληκτικὸς ἐξ ἐπιτρίτων τρίτων β' καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. in Aristoph. *ran.* 209-220. 7 sq. (p. 39 Chantry) τὸ δ' (v. 212), 'ἔξναυλον ὕμνον βοᾶν', ὅμοιον (*scil.* χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν), ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. in Aristoph. *ran.* 340-353a. 13 sq. (p. 65 Chantry) τὸ θ' (v. 350) 'σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων', ὅμοιον (*scil.* παιωνικὸν ἐφθημιμερές), ἐκ παιῶνος τρίτου καὶ ἀναπαίστου ἢ κρητικοῦ ἢ ἀμφιμάκρου.

SCHOL. in Aristoph. *ran.* 440 (p. 289a. 28 sqq. Dübner) τὰ τρίτα ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος δίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου. τὰ πέμπτα καὶ τὰ ἕκτα ὁμοίως. τὰ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς ἀντ' ἰωνικῶν ἔχει παίωνας δευτέρους.

SCHOL. REC. in Aristoph. *ran.* 590-604c. 9 sqq. (p. 112 Chantry) τὸ ζ' (v. 597 sq. πάλιν τὰ στρώματα. οὐ κακῶς, ὧνδρες, παραινεῖτε) τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ βακχείου, δακτύλου, ἀμφιμάκρου καὶ παλιμβακχείων β'.

SCHOL. REC. in Aristoph. *ran.* 1099-1118a. 19 sqq. τὸ ια' (p. 190 Chantry) 'κάποκινδυνεύετον λεπτὸν τι καὶ σοφὸν λέγειν' χοριαμβικός τετράμετρος καταληκτικός, ἐκ διτροχαίου, ἐπιτρίτου δευτέρου, διτροχαίου καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου ... 35 sqq. τὸ κβ' (v. 1118) 'πάντ' ἐπέξιτον θεατῶν γ' οὔνεχ' ὥς ὄντων σοφῶν' τετράμετρος (*scil.* χοριαμβικός) καταληκτικός, ἐκ διτροχαίου, ἐπιτρίτων δευτέρων δύο καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. in Aristoph. *ran.* 1356-1363b. 5 sq. (p. 230 Chantry) τὸ λδ' (*scil.* v. 1360 τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω) ἐκ τριῶν ἀμφιμάκρων ... τὸ λθ' (*scil.* v. 1362 παράφηνον εἰς Γλύκης) ἐκ παίωνος τρίτου καὶ ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. in Aristoph. *ran.* 1370-1377b. 7 sq. (p. 233 Chantry) τὸ η' (v. 1377, *scr.* αὐτόν) ἐξ ἀμφιμάκρου καὶ βακχείου.

SCHOL. REC. in Aristoph. *ran.* 1482-1499a. 19 sq. (p. 246 Chantry) τὸ ιδ' (v. 1495) 'τῆς τραγωδικῆς τέχνης' ἐφθημιμερές, ἐκ διτροχαίου καὶ ἀμφιμάκρου.

SCHOL. REC. in Aristoph. *ran.* 1482-1499b. 9 (p. 246 Chantry) τὸ ιδ' (v. 1495) ἐκ διτροχαίου καὶ ἀμφιμάκρου.

SCHOL. A in Hephaest. 127. 11 <κρητικόν >] τὸν ἀμφίμακρον οὕτω λέγει (*scil.* ὁ Ἡφαιστίων p. 21. 1).

SCHOL. A in Hephaest. 138. 3 sqq. 'μείκαρες' λείπει δὲ μίᾱ συλλαβῇ ὥς καταληκτικὸν εἰς τὸν χορίαμβον' εἰς δάκτυλον οὖν κατέληξεν, ὥς εἶπεν (*scil.* ὁ Ἡφαιστίων p. 29. 7 sqq.). τὸ 'δὲ τροφαί' ἀμφίμακρός ἐστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι. πάλιν καὶ τὸ 'ὠλένου' ἀμφίμακρος ἀντὶ δακτύλου.

SCHOL. A in Hephaest. 149. 11 sqq. ὁ πρῶτος παίων τὰς ἐν τέλει δύο βραχείας συνελὼν εἰς μίαν μακρὰν ποιεῖ τὸν κρητικόν, τουτέστι τὸν ἀμφίμακρον· ὁ δεύτερος παίων πάλιν τὰς τελευταίας συνελὼν ποιεῖ τὸν βακχεῖον· ὁ δὲ τρίτος παίων τὰς πρώτας δύο βραχείας συνελὼν ποιεῖ τὸν παλιμβάκχειον. εὐρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς καὶ μιᾶς βραχείας πάλιν ἀρρυθμία πολλὴ γίνεται· ἐν τετραπλασίονι γὰρ λόγῳ εὐρίσκεται. ἐπὶ μέντοι γε τοῦ ἀμφιμάκρου ἡμιόλιος ὁ λόγος γίνεται.

SCHOL. B in Hephaest. 273. 25 sqq. τὸ δὲ δακτυλικὸν αἰολικὸν κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τοὺς τε δακτύλους καὶ σπονδεῖους [ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς ἀποθέσεις], τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἓνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. ὅτε μὲν οὖν ἐστιν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφιμάκρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα.

SCHOL. B in Hephaest. 282. 17 sqq. τὸ ἥρωικὸν μέτρον ἐξάμετρον ἐστίν· ἐξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται καὶ κατὰ μονοποδῖαν μετρεῖται. κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας ἐπιδέχεται δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμ-

βάκχειον καὶ ἀμφίμακρον, καθαρὸς μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλου κειμένους· καθαροὶ δὲ εἰσιν ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ· ([Hom.] *Od.* I 2)

πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν· ἀπηρτίσται γὰρ εἰς μέρος λόγου τὸ ‘πλάγχθη’, καὶ ἡ ἐξῆς ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ‘ε’. ἀμφίμακρον δέ, ὡς ἐν τῷ· ([Hom.] *Il.* III 164)

οὐ τί μοι αἰτὶ ἐσσί, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσιν.

καὶ εἰσιν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἐν τε τῇ ‘μοι’ συλλαβῇ δύο καὶ ἐν τῷ ‘αἰτὶ’ ἀπηρτισμένοι γὰρ εἰσιν εἰς μέρος λόγου καὶ τὰς ἐξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας.

SCHOL. B in Hephaest. 283. 28 sqq. τὸ δὲ ἐλεγείον μέτρον τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτὸ φασιν εἶναι, συντιθέντες τὰς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως ἢ ἀμφιμάκρου καὶ παλιμβάκχειου, καθαρῶν μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλου κειμένων ὡς καὶ ἐν τῷ ἥρωικῷ εἴρηται, τὴν δὲ τρίτην ἐκ σπονδείου, τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου, τὴν δὲ πέμπτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ χορείου διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διήρηται πενθημιμερὴς <εἰς> μέρος λόγου ἀπαρτιζόμενα κατὰ τὴν τομὴν (πενθημιμερὲς δὲ ἐστὶ τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς), ἐπιδέχεται οὖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως ἢ καὶ παλιμβάκχειον ἢ ἀμφίμακρον θεραπευομένους, ὡς εἴρηται, εἴτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερὲς ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου.

SCHOL. B in Hephaest. 301. 18 sqq. ἕκτος ὁ ἀμφίμακρος, τούτῳ (*scil.* τῷ ἀμφιβράχει) ἀντικείμενος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ ἐκατέρωθεν τῆς βραχείας ἔχειν τὰς μακρὰς· ὁ καὶ κρητικὸς καὶ παιωνικὸς· τὸ μὲν ὅτι ὑπὸ Κρητῶν εὐρεθῆναι δοκεῖ, τὸ δὲ ὅτι πρὸς τὰ παιωνικὰ καλούμενα μέτρα ἤρμουςται.

SCHOL. B in Hephaest. 304. 1 sqq. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τούτων ἐννέα μόνον πόδες συνιστῶσι τὰ μέτρα ... 8 sqq. καὶ ὁ κρητικὸς ἦγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ’ οὗ τὸ παιωνικόν.

APP. DION. 333. 14 sq. διὰ τί ἐκλήθη ἀμφίμακρος; ὅτι ἐκατέρωθεν ἔχει μακρὰν καὶ διὰ μέσου βραχείαν.

SVPPL. ART. DIONYS. GG I 1, p. 119. 1 sq. Vhlig ἀμφίμακρος ἐκ μακρᾶς – καὶ βραχείας ~ καὶ μακρᾶς – πεντάχρονος, οἶον ‘ἡγεμῶν’.

SVPPL. ART. DIONYS. GG I 1, p. 121. 11 sqq. Vhlig τὸ ἥρωικὸν μέτρον ἐξάμετρον ἐστὶν· ἔξ γὰρ χώρας ἔχει. τὰς μὲν οὖν πέντε συγκεκριμένας ἔχει ἐκ τε δακτύλου καὶ σπονδείου, ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον δέχεται, καθαρὸς μέντοι καὶ ἐν τάξει † δακτυλικῷ κειμένους. καθαροὶ δὲ εἰσιν ὅτ’ ἂν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου καὶ τὴν ἐπιφερομένην συλλαβὴν ἀρχομένην ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος, ὅς ἐστι παλιμβάκχειος, ὡς τό· ([Hom.] *Od.* I 2)

πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν.

ἀπὴρτισται εἰς μέρος λόγου τὸ ‘πλάγχθη’ καὶ ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ‘ε’ ἀμφίμακρος, ὡς τό· ([Hom.] *Il.* III 164)

οὐ τί μοι αἰτὶ ἐσσί, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσιν.

εἰς γὰρ μέρος λόγου ἀπὴρτισται ἡ ‘μοι’ συλλαβὴ καὶ ἐξῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς † διφθλογου.

VARR. *serm. lat. ad Marc.* fr. 65a (p. 206. 11 sqq.) Goetz-Schoell cuius (*scil.* trochaici septenarii) exemplum tale est (cf. *lyr. inc.* 114 [FPL 459 sq.] Blänsdorf):
immerens anus virente secta pinus in Crago.

hic fit, cum ad iambici veri principium additur pes trisyllabus amphimacrus.

[PALAEM.] GL VI 207. 15 sq. pedes trisyllabi quot sunt? octo. qui sunt? dactylus, anapaestus, molossus, tribrachus idem qui brachysyllabus sive pyg-nomus, amphimacrus qui et creticus ... 22 sq. amphimacrus ex longa et brevi et longa, ut ‘caritas’, ‘veritas’.

QVINT. *inst.* IX 4. 81 media inter longas brevis faciet amphimacron; sed frequentius eius nomen est creticus.

[ACRON] in Hor. *carm.* II 18 (I, p. 10. 1 sqq. Keller) undecima ὥδῃ dicolas est distrophos. nam prior versus constat amphimacro et monometro iambico. secundus vero trimeter est iambicus claudus.

[ASPER] GL V 549. 13 sqq. huic (*scil.* amphibrachi) contrarius est creticus, quem et amphimacrum appellant, qui constat ex longa et brevi et longa tempo-rum quinque, ut ‘alipes’.

[CENSORIN.] GL VI 611. 19 sq. = p. 78. 7 sq. Sallmann creticus <qui> et am-phimacrus, ex longa et brevi et longa, ut ‘sanitas’.

TER. MAVR. GL VI 368. 1427 sqq.

pes adest supremus unus octo de trisyllabis,
ἀμφίμακρος hunc priori (*scil.* τῷ ἀμφιβράχει) perspicis contrarium,
nam duae longae receptam continent intus brevem,
‘Romulos’ si nominemus, ‘Apulos’ aut ‘Doricos’.
sescuplo metimur istum, quinque nam sunt tempora:
nunc duo ante tria sequuntur, nunc tribus reddes duo,
italum si quando mutat Graius accentus sonum,
‘Apulos’ nam quando dico, tunc in arsi sunt duo,
Σωκράτην Graius loquendo reddet in thesi duo.
creticum appellant eundem, forte Curetum genus
quo modos ludo sub armis congruentes succinant.
primus iste pes locatur his ubique in versibus,
optimus pes et melodis et pedestri gloriae.
plurimum orantes decebit, quando paene in ultimo
obtinet sedem beatam, terminet si clausulam
dactylus spondeus imam, nec trochaicum respuo:
bacchicos utrosque fugito, nec repellas tribrachyn
(plenius tractatur istud arte prosa rhetorum):
nam solet longam trochaicus solvere in duas breves ...

1450 sqq.

amphimacros saepe primam, saepe solvit tertiam;
quin et ambas saepe solvens quinque componit breves,
versus est ut ille noster, quem probare debeo.

SACERD. GL VI 494. 23 sq. amphimacrus et hippius secundus 'optime navigavi'.

SACERD. GL VI 495. 8 sq. amphimacrus et antispastus 'maxime laboraret'.

SACERD. GL VI 498. 18 sq. trisyllabi pedes sunt octo, ideo quoniam tres syllabae octo schemata habent ... 27 sqq. amphibrachus nuncupatur, quod ex utraque parte, quod Graeci ἀμφί dicunt, brevem, quam illi βραχεΐαν nuncupant, continet. amphimacrus, sicut ante se pes, nomen accepit, quod ex utraque parte longam, quam Graeci μακράν dicunt, habet. dictus est tamen hic pes etiam creticus, quoniam in Creta insula Corybantes, ut vagitum Iovis nati celarent Saturnum, scutis suis sic sonuerunt, 'graviter', 'breviter', 'graviter'.

SACERD. GL VI 528. 20 sqq. trochaicum metrum in prima quidem parte et tertia et quinta pedes recipit duos, trochaeum et tribrachyn, in secunda vero et quarta et sexta vel novissima quinque recipit pedes, trochaeum, tribrachyn, anapaestum, spondeum, dactylum vel amphimacrum propter novissimam syllabam indifferentiam.

SACERD. GL VI 534. 13 sqq. choriambicum dimetrum catalecticum fit hoc modo, <choriambo et dactylo vel amphimacro>: (mel. adesp. 57 [PMG 975] a Page)

ἰστοπόνοι μείρακες,

(cf. Hor. *carm.* I 11. 1)

quaesieris scire hoc.

SACERD. GL VI 534. 21 sqq. trimetrum (*scil.* choriambicum) catalecticum fit duobus choriambis et amphimacro:

dive potens Aeoliae insulae.

SACERD. GL VI 536. 10 sqq. choriambicum eupolidium tetrametrum catalecticum fit primo pede ditrochaeo, secundo choriambico, tertio ditrochaeo, quarto, id est novissimo, amphimacro:

di boni servate Sacerdotem vos colentem vos.

SACERD. GL VI 537. 20 sqq. antispasticum acatalecticum dimetrum glyconium fit spondeo <et> duobus trisyllabis, dactylo et amphimacro (vd. *Morelli 2000*, p. 95 sqq.), ut: (mel. adesp. 111 [PMG 1029] Page)

κάπρος ἥνιχ' ὁ μαινόλης,

(Hor. *carm.* I 3. 1)

sic te diva potens Cypri.

SACERD. GL VI 538. 8 sqq. antispasticum dochmiacum euripidium trimetrum catalecticum fit antispasto, ditrochaeo, amphimacro:

†decretamus sic corona pulchra nos.

SACERD. GL VI 541. 3 sqq. ionicum maius trimetrum catalecticum alcaicum fit hippio tertio, ionico a maiore, dactylo vel amphimacro: (Hor. *carm.* I 9. 1)

vides ut alta stet nive candidum,

(Hor. *carm.* I 9. 10)

stravere ventos aequore fervido.

SACERD. GL VI 542. 19 sqq. paeonicum metrum multi creticum nuncupaverunt, quoniam una longa cretici, id est amphimacri, soluta constat. unde Cratinus dicens: (cf. fr. 237. 1 [PCG IV, p. 242] Kassel-Austin)

age Musa, dicamus creticum modum,

intulit metrum paeonicum. hoc ergo metrum, id est paeonicum, habet secum mixtos creticos, id est amphimacros.

SACERD. GL VI 542. 28 sqq. aliud paeonicum metrum acatalectum fit paeone et amphimacro:

ὦ πόλι φίλη φίλη,
flumina gelu gelant.

SACERD. GL VI 543. 1 sqq. de trimetro (*scil.* paeonico) acatalecto cratineo. trimetrum acatalectum fit primo amphimacro, duobus paeonibus:

candidum, Musa, mihi fer honorem.

SACERD. GL VI 543. 4 sqq. de trimetro (*scil.* paeonico) acatalecto in medio habente amphimacrum. trimetrum acatalectum fit etiam in medio habente amphimacrum:

candidus eras puer nunc refluis.

graecum exemplum non inveni. ergo paeonicum metrum fit modis quattuor: aut solis paeonibus; aut primo paeone, novissimo amphimacro; aut primo amphimacro, novissimis paeonibus; aut ex utraque parte paeonibus, in medio amphimacro.

APTHON. GL VI 36. 20 sqq. igitur prima species erit quae dactyli pedis tertiam brevem seu producta vocali seu duarum coniunctione, id est diphthongo, longam efficiens contra legem hexametri heroi amphimacrum inducit, qui pro dactylo lege communium syllabarum accipietur, ita tamen ut sequens a vocali pes inchoet.

APTHON. GL VI 45. 28 sqq. superest amphibrachys <cum> contrario sibi amphimacro sive cretico. prior pes e brevi, longa et brevi temporum quattuor erit, ut 'Homerus'; sequens duabus utrimque longis media brevi temporum quinque scribitur, quae Graeci κρητικά vocant, ut 'Eumenes'. uterque autem a compositione temporum vocabulum traxit. horum arsis ac thesis longe inter se discrepant. nam amphibrachys in triplo, creticus, cui de gente inventoris nomen est, in sescuplo pensatur: de qua re in superioribus plenissime dictum est (p. 40. 29 sqq.). hoc pede ὑπορχήματα componuntur.

APTHON. GL VI 46. 24 sqq. memineris sane trisyllabos pedes temporum dumtaxat quinque vel sex, ut est bacchius et molossus, cum in quibusdam metris, sicut in galliambico, longae eorum solvuntur in breves, vim tetrasyllaborum obtinere; † idem hoc et tetrasyllabis per disyllabos aut trisyllabos coniunctione temporum fieri. nam paeones primus et quartus coeuntibus in unam longam duabus suis brevibus amphimacrum <vel bacchium> vel palimbacchium gignunt. id Graeci κατὰ διαίρεσιν et συναίρεσιν sive ἔνωσιν, cum metri necessitas postularit, fieri memorant, quod necessario insinuandum esse

credidi, ne syllabarum numero inducti aut simplices aut compositos pedes proprii status vim semper cum vocabulo obtinere catholice pronuntiaretis.

ΑΡΘΗΝ. GL VI 51. 31 sqq. alii rursum nec pedem nec syllabam metrum putant esse dicendum, sed tempus, quia omne metrum in eo quo metimur numero finitum est, ut decempeda (non enim modo decem habet, modo undecim, modo duodecim pedes, sed semper decem): unde pedem metrum esse non posse, quia in versu modo unus est dactylus, modo duo, seu spondei, interdum incurrunt trochaei aut amphimacri, quorum diversitate iuxta spatia temporum metrum, quod certam mensuram habere debeat, nequaquam finitum inveniri.

ΑΡΘΗΝ. GL VI 72. 22 sqq. memineris autem saepe Graecos huic metro (*scil.* dactylico) molossum et palimbacchium et creticum loco dactyli sub lege syllabarum communium admiscere. nam et apud nos similis versus reperitur, in quo primus amphimacrus est, ut: (Verg. *Aen.* III 211)

insulae Ionio in magno.

qui tamen certa ratione creticus non est. nam tertiam longam, id est 'ae' diphthongon, quae creticum pro dactylo dedit, sequens syllaba a vocali incipiens, dum tempus prioris in se trahit, produci non patitur, atque ita productam vocalem superveniens alia vocalis elidit.

ΑΡΘΗΝ. GL VI 84. 6 sqq. sed et omnis trochaicus purus, id est ex se compositus, accepta in principio versus brevi syllaba iambicum metrum reddet. idem et translationes syllabarum, cum initiales ad finem vel finales ad initium versus transferuntur, efficient *** longa in brevem feratur. at iambus contrario situ temporum tardior, unde ei etiam, ut quidam putant, inditum nomen est iambo [ἀπὸ τοῦ ἰέναι, id est 'ire', appellatur]. admittit et amphimacrum in catalectico versu ultimum et <dactylum> [maxime in comicis] propter novissimae syllabae indifferentiam.

ΑΡΘΗΝ. GL VI 96. 10 sqq. paeonicum metrum sive creticum, ut quidam ferunt adserentes paeonas originem ex cretico seu amphimacro traxisse longis eius prima et suprema in breves solutis, quibus paeon primus et quartus creari noscuntur, quod etiam ex bacchio et palimbacchio adaeque fit, unde et bacchiacum a quibusdam hoc metrum dicitur, quidam ultimo loco posuerunt proceleumatico repudiato. quod tamen magis rhythmo, id est numero, quam metro, congruere varietas ipsa compositionis ostendit. nam recipit [non numquam in breves solutos] amphimacros, quorum etiam clausula, qua fit carmen eius catalecticum [terminatur], adeo huic familiaris est, ut plerique hoc metrum rhythmum creticum dixerint. quod cum eius modi sit, tamen usus eius apud lyricos, sed et tragicos et comicos, frequens est, et praecipue de bacchii et cretici solutionibus ... 31 sqq. observabis itaque singulorum (*scil.* versuum) differentias taliter: aut enim ex paeonibus sunt temporum quinque aut ex bacchiis adaeque temporum totidem aut etiam ex creticis, quos amphimacros diximus, qui et ipsi quinque temporum proceritate nituntur.

ΑΡΘΗΝ. GL VI 97. 9 sqq. recipit autem (*scil.* paeonicum metrum) etiam trochaicum et pariambum conexos, sed et cum pariambo iambum in syzygia,

qua efficitur paeon quartus, ultima scilicet iambi longa, tribus brevibus antepositis, quem tam ex bacchio quam ex cretico solutione longarum, id est prima longa cretici et secunda bacchii ab ultima, effici cunctis in promptu est. unde datur intellegi eundem pedem per solutionem cretici et bacchii communem esse utriusque. cui par similisque etiam is rhythmus, qui ex quinque continuis brevibus syllabis constat: est enim totidem temporum, quot et paeon pes et bacchius et amphimacrus, tamquam:

vorat agile fera propera, modo retulit era cibos.

APTHON. GL VI 97. 34 sqq. sed et [hic] tetrameter paeonicus catalecticus, is dumtaxat qui maxime in usu est, ex longa et tribus brevibus ab Aristophane compositus est, totus, ut vides, ex paeone primo, ultimo amphimacro, syllabis quidem minore, temporum tamen totidem, unde et catalecticus videtur, veluti: ([Caes. Bass.] *lyr.* 6 [FPL 318] Blänsdorf)

sic Tiberis implacidus in maria labitur,

item: ([Caes. Bass.] *lyr.* 5. 1 [FPL 318] Blänsdorf)

egregia percoluit ingenia mus<ice.

recipit> etiam cum pariambo tribra<chyn conexu, id est> solutum in breves amphimacrum, tamquam 'modo retulit', 'Philopolemus'. quod autem post tres bacchios postremo paeone concluditur, metrum bassaricum appellatur, ut est:

ab euro sonorum quis Aetnae per maria.

id vero, quod tribus praecedentibus creticis diiambo clauditur, fiet rhythmus concurrens ex duobus amphimacris et trochaico dimetro catalectico, quod euriplidion nominatur, tamquam:

aureo sub toro tollit aemulas faces.

nam ferme tragicis carminibus bacchiaca compositio familiaris est.

APTHON. GL VI 124. 14 sqq. nam versus aristophanici paeonicus constat e tribus primis paeonibus et amphimacro, ut est: ([Caes. Bass.] *lyr.* 6 [FPL 318] Blänsdorf)

iam Tiberis implacidus in maria labitur.

APTHON. GL VI 134. 2 sqq. exemplum ergo trimetri iambici erit: (Catull. 4. 1)

phaselus ille quem videtis, hospites:

hic quadratus ex trimetro efficitur sic: (Ter. Maur. GL VI 393. 2279)

adest celer phaselus ille quem videtis, hospites.

igitur si priorem adiectae trimetro versui dipodiae detraxeris syllabam 'ad', quae est iambi prima, erit versus incipiens a cretico, quem amphimacrum dicimus, sic: (Ter. Maur. GL VI 393. 2283)

est celer phaselus ille quem videtis, hospites,

quia detracta prima brevi e dipodia iambica sequens longa adnexo sibi qui ei iungitur iambo creticum efficit pedem sic, 'est celer'. item: (Hor. *epod.* 2. 1)

beatus ille qui procul negotiis:

hic trimetro si anteposueris 'Socrates', qui constat e longa brevi et longa, hoc est amphimacrum, erit tetrametrus archilochius catalecticus, quem nos quadratum dicimus, ita:

Socrates beatus ille qui procul negotiis.

hunc musici trochaicum appellant. nam cum praecedat iambum creticus, detracta ei suprema longa et iambo insequenti adiecta, versis in trochaeos iambis, trochaicus tetrametrus catalecticus efficietur. septem enim trochaeis decursis extrema omnino versui superest syllaba per adiectionem amphimacri. at si per dipodian scandere volueris, erit idem trochaicus catalecticus concludentibus versum eius <modi> amphimacro vel dactylo. contra si spondeus cretico [ut iambus trochaeus] subnectatur, cui prima, ut superius docuimus, in iambicis sedes est (semper enim remoto amphimacro primum tertium et quintum obtinet locum), series illa de qua supra diximus trochaei mutabitur.

APTHON. GL VI 136. 31 sqq. idem Hipponax (test. 41 Degani) etiam tetrametrum pari lege qua trimetrum induxit, cuius erit exemplum: (cf. Catull. 52. 2) pro pudor, sella in curuli struma Nonius sedit.
nam tribus syllabis, id est amphimacro pede 'pro pudor', superiorem versum, ut vides, praecedet.

APTHON. GL VI 144. 19 sq. item ex choriambo et dipodia iambica et trochaica, ultimo amphimacro, ut: (cf. Hor. *carm.* I 8. 1)

Lydia, dic precor mihi, unde dona quae geris.

APTHON. GL VI 146. 10 sqq. item ex choriambo et dipodia iambica et trochaica ultimo amphimacro:

Lydia dic precor libens, unde mala quae geris.

APTHON. GL VI 166. 10 sqq. nona ode tribus generibus composita est, ex quibus duo primi versus erunt alcaici hendecasyllabi, sequentes duo disparis metri sic: (Hor. *carm.* I 9. 1 sqq.)

vides ut alta stet nive candidum
Soracte, nec iam sustineant onus
silvae laborantes, geluque
flumina constiterint acuto ...

20 sqq. tertius autem erit dimeter cum semipede in syllaba ita:

silvae laborantes geluque.

trimeter iambicus fiet, si adicias 'frigidus' sic:

silvae laborantes geluque frigido.

nam sesquipede minor est ab iambico, qui amphimacri adiectione completus est.

APTHON. GL VI 168. 32 sqq. insequens autem versus metrum habet iambicum catalecticum archilochium ita: (Hor. *carm.* II 18. 2)

mea renidet in domo lacunar.

nam 'mea renidet in domo' dimetrum est, 'lacunar' claudicat. huius exemplum apud eundem est: (Hor. *carm.* I 4. 2)

trahuntque siccas machinae carinas.

quo metro (*scil. strophe lec || trim ia_λ |||*) semel tantum usus est. feritur prior versus ditrochaeo, deinde dactylo vel amphimacro; sequens autem dimetro iambico, ultimo bacchio.

DON. GL IV 370. 4 sqq. huic (*scil. amphibrachi*) contrarius est amphimacrus ex longa et brevi et longa temporum quinque, ut 'insulae'.

DON. ap. Rufin. GL VI 577. 1 sqq. Donatus de structuris et pedibus oratoriis

[numerorum] sic dicit: «Cicero (*orat.* 63-64. 212-218; *de orat.* III 183) in exornatione sententiae clausulaque ponenda modo ditrochaeum probat pedem, modo paeana primum aptum incipientibus modo paeana quartum finientibus congruum, modo dochmium ex brevi et duabus longis et brevi et longa, cuius exemplum posuit (*orat.* 64. 218) ‘amicum tenes’, modo amphimacrum pedem».

DIOM. GL I 465. 17 sq. media inter longas brevis facit amphimacron; sed frequentius eius nomen est creticus.

DIOM. GL I 479. 12 sqq. huic (*scil.* amphibrachi) contrarius est amphimacrus, [ut] fescenninus, amphimeres, quem alii creticon appellant. constat ex longa et brevi et longa temporum quinque, ut ‘Demophon’, dictus a duabus longis, a quibus utrimque media brevis amplectitur.

DIOM. GL I 504. 20 sqq. trochaicum metrum recipit pedes quinque, dactylum, spondeum, anapaestum, tribrachyn, trochaeum, a quo nominatur. in triplicem autem feritur dipodian, et uni cuique sine dubio pedes tam praeponuntur hi, trochaeus, dactylus, tribrachys, quam subiungitur qui libet de supra memoratis quinque pedibus. catalexin facit aut in amphimacro aut in epitrito quarto.

DIOM. GL I 507. 23 sqq. trochaicus idem septenarius et quadratus. hic si verus est, omnes septem trochaeos habet et semipedem, id est unam syllabam, cuius exemplum tale est (cf. *lyr. inc.* 114 [FPL 459 sq.] Blänsdorf):

inmerens anus virente secta pinus in Crago.

hic fit cum ad iambici veri principium additur pes trisyllabus amphimacrus. hic recipit pedes sui generis, quam rem de iambico diximus.

DIOM. GL I 513. 21 sqq. cretici versus hoc exemplum est:

alma lux roscida prima flamma nitens.

me sat est dixisse creticum constare ex longa et brevi et longa, qui idem amphimacrus nominatur.

SERV. GL IV 425. 30 sqq. quae divisio (*scil.* sescupla) hos septem recipit pedes, bacchium, antibacchium, amphimacrum et quattuor paeones.

PROB. GL IV 42. 6 sqq. amphimacrus et hippius secundus ‘optime navigavi’ ... 25 sq. amphimacrus et antispastus ‘maxime laboraret’.

PROB. GL IV 43. 15 sqq. compositio secunda ex amphimacro et spondeo, ut ‘dixerat magnus’; ex amphimacro et anapaesto, ut ‘maximus Fidius’; ex amphimacro et dactylo, ut ‘Muciber fecerat’.

AVG. *de mus.* II 8. 15 decimus (*scil.* pes), creticus vel amphimacrus, ex longa et brevi et longa, ut ‘insulae’, temporum quinque.

MART. CAP. V 519 his breviter intimatis pedes sunt asserendi, quibus clausulae decenter aptentur. quos quidem Cicero (*orat.* 64. 215-218) permixta confusione perturbat, dum dicit modo ditrochaeo concludendum, modo paeonem primum probat incipientibus, modo finientibus quartum, modo dochmium ... item amphimacrum pedem et rursum dactylicum numerum laudat.

MALL. THEOD. GL VI 589. 3 sqq. quod cum ita sit, de ipsis iam pedibus a nobis disserendum est, ut <quibus> nullus omnino ad aliquod metrum pateat

accessus, qui interdum admittantur, qui sua vi atque natura metrorum rationem expleant, palam omnibus perspiciendum constituamus. sunt igitur penitus repudiandi longeque removendi <ex disyllabis pyrrichius>; ex trisyllabis molossus, <tribrachys>, amphibrachys, amphimacrus, <bacchius>, palimbacchius ... 13 sqq. qui quidem pedes hi sunt, spondius, iambus, trochaeus, [pyrrichius], dactylus, anapaestus, choriambus, antispastus, ionicus a maiore, ionicus a minore. amphimacrus et bacchius rarissime, tribrachys vero aliquanto frequentius, sed precarium magis quam necessarium in metris locum obtinent.

SERG. GL IV 480. 23 sq. trisyllabi (*scil.* pedes) hi, tribrachus, molossus, anapaestus, dactylus, amphibrachus, amphimacrus, bacchius, palimbacchius.

SERG. GL IV 482. 29 sqq. ita fit ut in trisyllabis hunc eundem accentum cognoscamus in tribracho, molosso, cuius ambae a fine syllabae aut naturaliter longae fuerint aut positione, aut prior positione longa, dactylo, anapaesto, amphimacro, amphibracho, cuius tamen media fit positione longa, bacchio naturali et antibacchio, cuius item media fit positione longa.

CLEDON. GL V 30. 25 sqq. amphibrachus dictus eo, quod unam longam duae breves cingant. amphimacrus dictus a contrario, quod mediam brevem duae longae cingant: is etiam creticus dicitur (*quae post amphibrachi definitionem perverse tradita delevit Keil, post amphimacri definitionem traiecit Morelli 2000, p. 99 sq.*).

CLEDON. GL V 31. 7 sqq. trisyllabi sedecim pedes per varietates similes faciunt XXXII, tetrasyllabi sexaginta et quattuor cum trisyllabis geminati. ideo excepto amphibracho, quoniam amphibrachus caret divisione, quia pes qui illum antecedit, amphimacrus, quinque tempora habet et iste quattuor, nec duplum est nec aequum nec sescuplum.

CLEDON. GL V 33. 2 sqq. amphimacrus, ut 'insulae', quovis modo in antepenultima acutum habet. quinque sunt hi pedes ergo, qui quovis modo in antepenultima acutum habent, tribrachys, molossus, anapaestus, dactylus et amphimacrus.

POMP. GL V 108. 25 sqq. 's' littera hanc habet potestatem, ut ubi opus fuerit excludatur de metro: (Verg. *Aen.* XI 309)

ponite spes sibi quisque.

'ponite' dactylus est; sed sequitur 's' et 'p', et facit longam, et iam incipit esse amphimacrus pro dactylo. ergo quid sequitur? ut proiciatur 's' littera.

POMP. GL V 116. 26 sqq. iam in litteris docuimus quia liquidae numquam liquescunt, nisi quando postpositae sunt prae-euntibus mutis aut 'f' semivocali. ut puta videamus exempla, ubi liquescant. ecce habes 'tempora fratris': 'tempora' dactylus est; 'fratris', 'f' et 'r' duae consonantes debebant illam longam facere, ut non esset dactylus sed amphimacrus. sed prima est 'f' et post 'r' hic liquefacta est 'r' ... 36 sqq. habes in Vergilio ubi liquescat. ecce liquescit in illo exemplo: (*Aen.* III 647)

vastosque ab rupe Cyclopas.

'rupe cy' dactylus est; sed sequitur 'clo'; 'c' et 'l' debebat facere amphimacrum, sed praecedente muta liquefacta est 'l'.

POMP. GL V 117. 25 sqq. in illo alio exemplo perit (*scil.* 's' littera): (Verg. *Aen.* XI 309)

ponite spes sibi quisque.

'ponite' dactylus est; sequitur 'spes', id est 's' et 'p', quae possent facere amphimacrum et tamen excludimus 's'. ergo perit in hoc exemplo:

ponite spes sibi quisque.

non perit in illo: (cf. Hor. *carm.* III 19. 25)

unde spissa coma.

POMP. GL V 118. 29 sqq. item si diphthongon vocalis sequatur. qualis vis talis est? illa diphthongus licet naturaliter longa sit, tamen potest pro brevi poni. 'Musae Aonides': 'Musae' spondeus est, licet sequatur 'Aonides'; 'a' non solvit illam. in illo exemplo: (Verg. *Aen.* III 211)

insulae Ionio in magno

solvitur. 'insulae' amphimacrus est, sed quoniam sequitur 'Ionio', 'i' vocalis solvit illam, et incipimus dicere non esse amphimacrum, sed dactylum, quoniam vocalem vocalis sequitur.

POMP. GL V 122. 26 sq. amphimacrus ex re nomen accepit, quod utraque parte longam habet syllabam ... 35 sq. de tribus (*scil.* syllabis) octo isti sunt (*scil.* pedes), tribrachus, molossus, dactylus, anapaestus, amphimacrus, amphibrachus, bacchius et antibacchius.

POMP. GL V 124. 32 sqq. haec est divisio quae sescupla dicitur: sescum enim dicitur dimidium: et est in istis pedibus, bacchius sescuplam habet divisionem, antibacchius, amphimacrus et paeones.

IVL. SEVER. GL VI 641. 5 sqq. spondeus amphimacro iunctus facit molossus et iambus — —, — — ... 642. 5 iambus amphimacro iunctus facit bacchium et iambus — —, — — ... 9 sqq. trochaeus molosso iunctus facit amphimacrum et spondeum — —, — — ... trochaeus dactylo iunctus facit amphimacrum et pyrrichium — —, — — ... trochaeus amphimacro iunctus facit amphimacrum et iambus — —, — — ... trochaeus antibaccho iunctus facit amphimacrum et trochaeum — —, — — ... 24 sq. tribrachys amphimacro iunctus facit paeonem quartum et iambus — — — —, — — ... 34 sq. molossus amphimacro iunctus facit dispondeum et iambus — — — —, — —.

IVL. SEVER. GL VI 643. 29 sqq. de amphimacro. amphimacrus tribrachi iunctus facit ditrochaeum et pyrrichium — — — —, — — — —. amphimacrus molosso iunctus facit epitritum secundum et spondeum — — — —, — —. amphimacrus anapaesto iunctus facit ditrochaeum et iambus — — — —, — —. amphimacrus dactylo iunctus facit epitritum secundum et pyrrichium — — — —, — —. amphimacrus amphibrachi iunctus facit ditrochaeum et trochaeum — — — —, — —. amphimacrus amphimacro iunctus facit epitritum secundum et iambus — — — —, — —. amphimacrus bacchio iunctus facit ditrochaeum et spondeum — — — —, — —. amphimacrus antibaccho iunctus facit epitritum secundum et trochaeum — — — —, — —.

IVL. SEVER. GL VI 644. 4 sq. bacchius amphimacro iunctus facit epitritum

primum et iambum $\cup - - -, \cup - \dots$ 13 sqq. antibacchus amphimacro iunctus facit epitritum tertium et iambum $- - \cup -, \cup -$.

IVL. SEVER. GL VI 645. 12 sqq. tertia divisio est, quae hemiolia sive paeonica nominatur, quotiens numerus ad numerum comparatus habet maior minorem numerum et medietatem eius, id est amphimacrus, qui constat ex longa, brevi et longa, temporum quinque, dividitur ita $- \cup ||| - |||$

RVFIN. GL VI 575. 3 sqq. Terentianus (GL VI 368) de cretico, hoc est de amphimacro pede, sic dicit (*sequuntur v. 1439 sqq.*).

AVDAX GL VII 335. 5 sqq. amphimacrus, qui et creticus, constat ex longa et brevi et longa, ut 'caritas', 'veritas'. amphimacrus autem dictus, quod ex utraque parte longas habeat.

ISID. orig. I 17. 10 amphimacrus, quod duae hinc inde longae habent in medio inclusam brevem. μακρός enim longus dicitur ... 17. 26 sescupli (*scil.* pedes) autem sunt hi: amphimacrus $- \cup -$ *eqs.*

IVL. TOL. 155. 49 sqq. trisyllabi pedes quot sunt? octo. qui sunt? tribrachys, molossus, anapaestus, dactylus, amphibrachys, amphimacrus, bacchius et antibacchius.

IVL. TOL. 158. 122 sqq. quis est isti (*scil.* amphibracho) contrarius? amphimacrus. ex quibus syllabis constat? ex longa, brevi et longa, ut 'optimae'. quot tempora habet? quinque. cuius divisionis est? sescuplae. quomodo? arsis habet tria tempora, thesis duo. sescuplae qualis sermo est? graecus. quid sonat in latinum? <unum et> dimidium. quomodo? quia a duplo unum semper habet, ab aequo unum minus habet. unde habet etymologiam? eo quod hinc, inde longam habeat syllabam, una brevi in medio interiacente.

IVL. TOL. 164. 247 pyrrichius et amphimacrus $\cup \cup, - \cup - \dots$ 255 spondeus et amphimacrus $- -, - \cup - \dots$ 263 iambus et amphimacrus $\cup -, - \cup - \dots$ 165. 271 trochaeus et amphimacrus $- \cup, - \cup - \dots$ 281 tribrachys et amphimacrus $\cup \cup \cup, - - \cup - \dots$ 289 molossus et amphimacrus $- - -, - - - \dots$ 166. 297 anapaestus et amphimacrus $- - -, - \cup - \dots$ 305 dactylus et amphimacrus $- \cup \cup, - \cup - \dots$ 314 sq. amphibrachys et amphimacrus $\cup - \cup, - \cup - \dots$ 167. 319 sqq. amphimacrus et amphimacrus $- \cup -, - - \cup -$ amphimacrus et tribrachys $- \cup -, \cup \cup \cup$, amphimacrus et molossus $- \cup -, - - -,$ amphimacrus et anapaestus $- \cup -, \cup \cup -,$ amphimacrus et dactylus $- \cup -, - \cup \cup$, amphimacrus et amphibrachys $- \cup -, \cup - \cup$, amphimacrus et bacchius $- \cup -, \cup - -,$ amphimacrus et antibacchius $- \cup -, - - \cup \dots$ 336 bacchius et amphimacrus $\cup - -, - \cup - \dots$ 346 <antibacchius et> amphimacrus $- - \cup, - \cup -$.

IVL. TOL. 169. 377 sqq. quot sunt pedes sescuplae divisionis? septem. qui? amphimacrus, bacchius, antibacchius, et quattuor paeones.

BEDA 108. 23 sq. huic (*scil.* amphibrachi) contrarius est amphimacrus ex longa et brevi et longa temporum quinque, ut 'inpotens'.

BONIF. 110. 1 sq. sescupli autem (*scil.* pedes) sunt hii: amphimacrus $- \cup -$ *eqs.*

FRAGM. BOB. GL VI 627. 2 sqq. quattuordecim tibi structurarum praecepta transmisi, ex quibus velut gubernaculum compositionum teneres ... 11 sq. ex

amphimacro et ditrochaeo, ut ‘optime cantitastis’ ... 13 sq. ex amphimacro et antispasto ut ‘impetus retardavit’ ... 23 ex amphimacro (amphibrachy *cod.*, *correxerit Morelli 2000, p. 101 sq.*) et ditrochaeo, ut ‘insulam comparavit’.

FRAGM. BOB. GL VI 628. 8 sqq. quotiens vero pes praecedat, qui mediam brevem habet, id est amphimacros, dactylus, tribrachys, hi [ergo] subiciendi sunt, ditrochaeus, ut ‘sidera iudicabant’, antispastus, ut ‘Helena maritalis’, † ‘carina reperiens’.

ANON. GL VI 306. 15 sqq.: (Hor. *carm.* I 9. 1)

vides ut alta stet nive candidum.

alcaicon hendecasyllabon, cuius divisio ita est:

vides ut alta,

ex duobus iambis et syllaba et sequentibus duobus dactylis vel propter indifferentiam syllabae dactylo et amphimacro:

stet nive candidum.

ANON. GL VI 307. 17 sqq. creticus ex longa brevi et longa temporum quinque, ut ‘sanitas’; et hunc alii amphimacrum appellant.

ANON. GL VI 309. 15 item secundum genus compositionis ... 26 sqq. ex amphimacro et spondeo, id est ex longa una et brevi una et longis tribus, ‘obvios sternunt’. ex amphimacro et anapaesto, id est ex longa una et brevi una et longa una et brevibus duabus et longa una, ‘comminus gladiis’. ex amphimacro et dactylo, id est ex longa una et brevi una et longis duabus et brevibus duabus, ‘victoria praediti’. ex amphimacro et bacchio, id est ex longa una et brevi una et longa una et brevi una et longis duabus, ‘hostibus repulsis’.

ANON. GL VI 646. 6 sq.

post amphimacrus stat,

quem retinet longa, brevis hinc et denuo longa.

GLOSS. LAT. *abol.* AN 30 (p. 103a. 7 sq. Lindsay) anfimacrus: ex utraque longus. [P.S.]